HỒI THƯ MỘT TRĂM HAI MƯƠI BA TIỂU BẢO DÙNG MƯU ĐỐI LẠT MA

Kha thấy Vi Tiểu Bảo đánh hời hợt một quyền mà làm cho tên Lạt Ma thân hình cao lớn bản lãnh tinh thâm phải té úp sấp xuống đất không dậy được nữa, nên nghe gã kêu mình bằng hiền thê vẫn đứng ngắn ra quên cả chối cãi.

Vi Tiểu Bảo cười rộ nói:

- Ha ha! Cô nương ưng chịu rồi. Hiền thê ngoan ngoãn của ta ơi!
- A Kha tức giận lớn tiếng:
- Không phải! Không phải! Ngươi chỉ nói láo...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Cô nương lại chối cãi ư? Như vậy há phải là anh hùng hảo hán?

A Kha nói:

- Không hảo hán thì đừng hảo hán, chẳng anh hùng thì đừng anh hùng. Ta nhất quyết không chịu thì ngươi làm gì ta?

Bạch Y ni thấy Vi Tiểu Bảo đánh một quyền rồi trước ngực Lạt Ma có máu thấm ra ngoài. Hắn lảo đảo mấy cái rồi ngã gục xuống. Bà ngưng thần suy nghĩ biết là Vi Tiểu Bảo giấu truỷ thủ trong tay áo. Đây không phải là gã đánh một quyền mà là gã đã phóng đao đâm vào tâm tạng đối phương.

Lưỡi đao truỷ thủ này sắc bén phi thường, đừng nói đâm vào tâm tạng con người, mà có phóng vào gang thép cũng xuyên qua được.

Trước khi đâm bằng tay mặt, Vi Tiểu Bảo đã đánh dứ một quyền bằng tay trái, khiến mọi người để ý nhìn vào tay quyền của gã, tiếp theo gã phóng truỷ thủ đâm tới, nên chẳng ai nghi ngờ gì nữa.

Tang Kết gọi luôn mấy tiếng không thấy tên Lạt Ma kia thưa. Trong lúc nhất thời hắn rất đỗi kinh nghi không biết làm thế nào.

Một tên Lạt Ma thân thể gầy còm rút lưỡi đao ra hô lớn:

- Tên tiểu quỷ kia! Dù quyền pháp của ngươi có cao minh cũng chẳng làm gì. Bây giờ phật gia đến tỷ đao pháp với ngươi.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thẳng lỏi này được cao nhân truyền thụ nội công, quyền kình của gã quả nhiên không phải tầm thường. Nhưng ta tỷ đấu khí giới với gã thì quyền kình mạnh đến mấy cũng bằng vô dụng.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tỷ đao pháp cũng được. Mời Lạt Ma ra đây.

Tên Lạt Ma kia không dám tiến lại, lên giọng thách thức:

- Ngươi có giỏi thì lại đây!

Vi Tiểu Bảo lập lại:

- Lạt Ma có giỏi thì ra đây!

Tên Lạt Ma hô:

- Một, hai, ba. Chúng ta cùng tiến ra ba bước.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi!

Cã tiến lại ba bước.

Tên Lạt Ma vừa múa giới đao thành một luồng bạch quang hộ vệ thượng bàn vừa tiến lại. Hắn sợ đối phương sử Cách sơn đả ngưu thần quyền đánh ra một cách đột ngột.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Lạt Ma bất tất phải khiếp sợ. Tại hạ không sử thần quyền đánh tới đâu.

Tên Lạt Ma không tin vẫn múa đao vù vù, la lên:

- Rút đạo ra mau!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ đã luyện thành môn Kim cương bất hoại thể thần công. Lạt Ma thử chém một đao xuống đầu tại hạ xem sao. Nhưng Lạt Ma phải coi chừng thanh

đại đao hất ngược trở lại chém vào cái đầu trọc. Tại hạ cần nói rõ trước để Lạt Ma biết mà đề phòng.

Tên Lạt Ma kia bán tín bán nghi. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo một quyền đánh chết sư huynh thì chắc chắn võ công gã đã tới chỗ cao thâm khôn lường.

Trong lúc nhất thời Lạt Ma không dám mạo hiểm tiến lên, đĩ nhiên không dám vung đao chém tới đầu gã.

Vi Tiểu Bảo lại càng làm già:

- Võ công Lạt Ma còn kém lắm, tại hạ không muốn động thủ. Cứ vung đao chém xuống đầu tại hạ đi, tại hạ quyết không phản kích. Nhưng Lạt Ma nhớ kỹ, chỉ chém xuống đầu thôi, không được chém trước ngực. Vì tại hạ còn nhỏ tuổi, hộ thể thần công ở nơi ngực chưa luyện thành, nếu bị Lạt Ma chém vào nhất định phải chết oan.

Lạt Ma liếc nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đầu ngươi không sợ đao chém thật ư?

Vi Tiểu Bảo lột mũ đội trên đầu ra nói:

- Lạt Ma coi đây! Bím tóc của tại hạ vì luyện thần công bị ngắn cụt đi chỉ còn bấy nhiều. Tóc càng ngắn, thần công càng lên cao. Khi nào trên đầu trụi hết chẳng còn một sợi tóc thì bấy giờ Lạt Ma có chém vào ngực, tại hạ cũng không sợ nữa.

Vi Tiểu Bảo đã xuất gia ở chùa Thiếu Lâm rồi lên trụ trì chùa Thanh Lương, đầu gã cạo trọc lóc. Hiện giờ tóc gã mới mọc cao hơn một tấc.

Thời bấy giờ ngoại trừ các nhà sư là cạo trọc đầu, còn nam nhân đều để bím tóc dài, tuyệt không ai có mái tóc ngắn ngủn như gã.

Lạt Ma thấy vậy càng tin hơn mấy phần. Hắn lẩm bẩm:

- Tên tiểu quỷ này đã sát hại sư huynh ta thì ta cần gì phải lịch sự với gã? Hắn liền đáp:
- Ta chẳng thể tin được cái đầu của ngươi lại không sợ đao chém.

Vi Tiểu Bảo ỡm ở:

- Tại hạ khuyên Lạt Ma đừng thử nữa hay hơn, vì thanh đao của Lạt Ma mà hất ngược lại thì chẳng còn có chỗ để ăn cơm.

Lat Ma nói:

- Ta nhất quyết không tin. Ngươi hãy đứng yên đừng nhúc nhích. Ta sắp chém ngươi đó.

Vi Tiểu Bảo thấy đao quang lấp loáng, trong lòng khiếp sợ không bút nào tả xiết, vì nhát đao kia chém xuống thật sự thì chẳng những cái đầu gã bị phân làm hai mảnh, mà cả con người gã cũng bị chẻ làm đôi.

&ở đĩ gã không chịu động thủ tỷ đấu với Lạt Ma là vì ngoài cách loè bịp, gã chẳng còn biện pháp nào để thoát thân. Vả lại gã vốn tính máu mê cờ bạc, côi đây là một cuộc thách đố, mong cho Lạt Ma khiếp sợ không dám chém xuống đầu xuống cổ gã.

Thế là gã đánh một canh bạc cực lớn, đem sinh mạng ra để đặt cửa.

Lúc này Vi Tiểu Bảo sống hay chết là ở một ý niệm của Lạt Ma, mà được hay thua chẳng khác gì gieo thò lò xuống đĩa để quyết định. Cuộc đánh bạc hào hứng này không đặt ra không xong, vì gã không dùng kế lừa bịp, cứ để Lạt Ma vung đao chém loạn lên thì gã và Bạch Y ni cùng A Kha cả ba người đều chết.

Vi Tiểu Bảo chơc nghĩ tới hiện giờ tiểu mỹ nhân đang nhìn mình chẳm chặp, gã không nhịn được bất giác đưa mắt ngó Trịnh Khắc Sảng nằm thẳng cẳng dưới đất, bụng bảo dạ:

- Giữa một chàng công tử nơi vương phủ và một thẳng lỏi con mụ điếm, ai anh hùng hơn ai? Con mẹ nó! Ngươi có dám hiên ngang đứng đây chờ người ta vung đao bổ xuống đầu hay không.

Tang Kết dùng Tạng ngữ la lên:

- Gã tiểu quỷ này tà công rất ghê gớm, đừng có chém vào đầu vào cổ gã. Vi Tiểu Bảo hỏi:
- Đại sư ca của Lạt Ma nói gì vậy? Phải chẳng y hô Lạt Ma đừng chém xuống đầu tại hạ mà chết? Các vị thật là nham hiểm xảo quyệt, nói lời rồi chẳng giữ lời là không được đâu.

Lạt Ma liến thoắng cãi:

- Không phải thế! Không phải thế! Đại sư huynh ta bảo ta đừng tin những lời khoác lác của ngươi. Cứ vung đao chém thẳng xuống đầu ngươi cho đứt làm hai mảnh.

Hắn dứt lời, thanh giới đao liền từ trên không bổ xuống.

Vi Tiểu Bảo khiếp sợ chẳng còn hồn vía nào nữa. Những khí phách anh hùng của gã lúc này không biết bay đi đâu hết sạch. Gã vội cúi xuống miệng la thầm:

- Đời ta đến đây là hết!

Không ngờ nhát đao của Lạt Ma chém xuống đỉnh đầu của Vi Tiểu Bảo còn cách ba thước đã biến thế chuyển đi nửa vòng, hoá thành chiêu Hoài trung bá nguyệt chém xuống lưng gã đánh chát một tiếng.

Kình lực của chiêu đao này rất mạnh làm cho nơi lưng của Vi Tiểu Bảo đau đớn kịch liệt. Chân đứng không vững, người gã ngã chúi vào lòng Lạt Ma.

Lập tức tay mặt gã cầm đao truỷ thủ phóng ra đâm vào ngực vào bụng Lạt Ma ba nhát liền.

Đoạn gã cúi xuống luồn qua đít Lạt Ma chuồn ra, miệng la lớn:

- Trời ơi! Té ra Lạt Ma nói lời mà chẳng giữ lời.

Vi Tiểu Bảo chuồn thẳng vào trong đống rơm.

Tên Lạt Ma kia thét lên be be. Thanh giới đao của gã bất giác hất ngược lại chém vào mặt mình. Hắn ngã lăn ra, người co rúm lại, giẫy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không cục cựa.

Nguyên Vi Tiểu Bảo chỉ mong đối phương chém vào trước ngực vì gã ỷ mình có bảo y hộ thân, không đến nỗi uổng mạng, đồng thời khiến cho bốn tên Lạt Ma kia khiếp sợ rồi chạy trốn đi là yên.

Ngờ đâu tên Lạt Ma lại không chém vào trước ngực mà chém tới sau lưng đẩy gã vào lòng hắn.

Vi Tiểu Bảo liền thừa cơ phóng truỷ thủ đâm Lạt Ma liền mấy nhát.

Có điều gã phải luồn qua mông đối phương để chuồn ra, trông thật thảm hại.

Trong lúc nguy hiểm tới tính mạng, gã nào còn nghĩ đến chuyện là anh hùng hay là con chó nữa.

Vi Tiểu Bảo vừa chuồn vào đống rơm vừa lớn tiếng la:

- Sư phụ! Thần công ở nơi lưng đệ tử đã luyện thành rồi. Sư phụ hãy coi kia! Hừ hừ... nhát đao đó quả nhiên hất ngược lại giết chết Lạt Ma rồi. Tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu!

Thực ra thanh giới đao hất ngược lại chỉ làm cho Lạt Ma bị thương nhẹ ở mặt. Mấy nhát truỷ thủ của Vi Tiểu Bảo đâm vào bụng, vào ngực hắn mới là những vết thương trí mạng.

Bọn Tang Kết không hiểu rõ nội vụ, cho là chuyện chính thanh giới đao đã giết Lạt Ma là sự thật, sợ quá sắc mặt lợt lạt, nhảy lùi xa mấy trượng, lớn tiếng hô hoán tên Lạt Ma kia, nhưng hắn chết rồi thì còn phản ứng gì nữa.

Bạch Y ni đã biết Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân. Cả hai lần A Kha chém gã không bị thương nên lần này có cũng chẳng lấy chi làm lạ. Có điều gã dám đưa đầu ra để thử đao, khiến có phải bội phục gã là con người gan dạ phi thường.

Sự thật Vi Tiểu Bảo lúc vừa rồi cũng sợ hết hồn, sợ đến són đái vãi phân. Đũng quần gã ướt đầm đìa, nhưng ngoài gã chẳng một ai hay.

Tên Lạt Ma kia chém nhát đao này đã vận kình lực rất trầm trọng, phang xuống lưng gã, xuýt làm gãy đứt mấy rẻ xương sườn.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo hãy còn đau đớn kịch liệt. Gã không nhịn được, ngồi tựa vào đống rơm mà rên hừ hừ.

Bạch Y ni móc lấy một viên Tuyết Sâm ngọc thiềm hoàn đưa cho A Kha và bảo cô:

- Ngươi mau cho gã uống viên thuốc này đi.
- A Kha cầm viên thuốc đưa lại cho gã.
- Vi Tiểu Bảo vừa rên vừa nói:
- Tại hạ không nhúc nhích được nữa rồi.

A Kha không biết làm thế nào đành cầm viên thuốc nhét vào miệng gã.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết đưa tới, gã nuốt vội viên thuốc xuống rồi lập tức đưa môi ra để hôn một cái.

A Kha vội rụt tay về, nhưng cũng bị gã hôn vào lưng bàn tay. Cô không nhịn được bật tiếng la.

- Ô hay!

Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- 8ư phụ ơi! Mấy tên Lạt Ma kia miệng vẫn nói như người ta phóng trung tiện. Chúng bảo chém xuống đầu đệ tử mà lại bổ vào sau lưng. Bây giờ còn ba tên nữa, đệ tử muốn dùng Cách sơn đả ngưu thần quyền đấm chết chúng quách đi cho rồi.

Bọn Tang Kết nghe tiếng lại lùi thêm mấy bước.

Ba tên Lạt Ma bàn nhỏ với nhau mấy câu rồi đột nhiên bật lửa đốt vào mấy túp cỏ. Chúng cầm những túp cỏ đang cháy liệng về phía đống rơm có bọn Bạch Y ni đang ẩn núp.

Ban đầu ba túp cỏ liệng không trúng. Tang Kết liền đốt một túp nữa chạy lại gần thêm mấy trượng ném ra thật mạnh.

Đồng thời hắn vận nội lực vào song chưởng đánh ra để hộ thân, vì hắn sợ Vi Tiểu Bảo sử dụng thần quyền đánh ra đột ngột.

Đoạn hắn tung mình nhảy lùi lại.

Đống rơm gặp lửa cháy bừng lên. Vi Tiểu Bảo đắt Bạch Y ni từ trong đống rơm chuồn ra. Gã đảo mắt nhìn quanh thấy mé tây núi đá dường như có một huyệt động. Gã không kịp xem xét kỹ càng, vội nói:

- A Kha! Cô nương mau diu sư phụ tới sơn động kia ẩn lánh. Tại hạ ngăn cần bọn Lạt Ma cho.

Cã nói rồi tiến về phía Tang Kết hai bước, la lên:

- Tang Kết! Bọn ngươi thật là lớn mật, không sợ những môn Cách sơn đả ngưu thần quyền, Kim cương hộ thể thần công của thiếu gia, vậy ngươi là trưởng toán hãy lại đây nếm vài đường quyền của thiếu gia.

Tang Kết thấy gã hư trương thanh thế, trong lòng ngần ngại không dám xông vào. Nhưng hắn nghĩ tới việc đoạt kinh sách là khẩn yếu, lại mười tên sư đệ đã bị uổng mạng, nếu rút lui thì còn chi là oai danh một đời.

Hắn đưa mắt thấy Bach Y ni cất bước châm chạp, lai phải do một tiểu cô nương dùu dắt mới đi được, liền biết bà đã bị trọng thương hay đang mang bênh.

Hắn tư nhủ:

- Đây là một cơ hội rất may mắn, chẳng lẽ chỉ có một thẳng nhỏ mà mình đánh không lại?

Nhưng gã nghĩ tới võ công quái dị của Vi Tiểu Bảo hễ đánh trúng ai là người đó phải chết ngay lập tức, trong lòng lại phân vân không dám cả quyết.

Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy Bạch Y ni và A Kha đã đi gần tới sơn động, gã liền quay ra lớn tiếng hỏi:

- Tang Kết! Ngươi không đám cùng lão gia tỷ võ thì lão gia cũng xông ra để giết bọn ngươi, sao còn đứng đó mà không trốn chạy?

Cã nói câu này là lòi nhược điểm của mình ra.

Tang Kết bụng bảo đạ:

- Nếu gã có bản lãnh giết được ta sao không dám xông ra? Gã hô ta chạy trốn là trong lòng có ý khiếp sợ ta rồi.

Hắn nghĩ tới đây, nổi lên tràng cười hung ác, vung hai tay làm cho những khóp xương trong mình bật tiếng răng rắc rồi tiến vào thêm hai bước.

Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Hồng hết! Phen này ta biết dùng cách gì để giết hắn?

Hiện giờ đống rơm đã cháy lớn, lửa sắp bén đến tà áo Vi Tiểu Bảo mà gã chẳng nghĩ ra được nguy kế gì để hăm doạ đối phương.

Gã lầm bẩm:

- Lão gia đành ẩn vào trong sơn động rồi từ từ tính kế.

Nghĩ tới việc chuồn vào trong động, gã mừng thầm trong bụng, lại mong cho sơn động tối tăm không thấy gì, để gã tiện sở soạng A Kha.

Vi Tiểu Bảo tính toán xong cúi xuống lượm lấy bàn tay của Hồ Ba Âm hiện ở trong tay của một tên Lạt Ma đã chết, đút vào trong bọc.

Cã thấy Tang Kết tiến lại gần mấy bước, liền lớn tiếng hô:

- Chỗ này nóng quá! Lão gia không phát huy thần công đến tột độ được. Tang Kết! Ngươi có giỏi thì qua bên kia tỷ đấu với lão gia. Lão gia quyết với ngươi một trận sống chết.

Dứt lời, gã không chờ Tang Kết trả lời đã xoay mình chạy về phía sơn động, chuồn vào ẩn lánh.

Vi Tiểu Bảo thấy Bạch Y ni và A Kha đang ngôi dưới đất. Sơn động này thực ra chỉ là chỗ vách núi lõm vào một chút, không phải là nơi ẩn lánh kín đáo.

Sơn động nông choèn nên chẳng tối tăm chi hết, vẫn sáng sủa như bên ngoài. A Kha ngồi sát bên cạnh Bạch Y ni, dù gã muốn đụng tay đụng chân cũng không thể được. Trước hiện trạng này gã không khỏi thất vọng về cả mọi mặt.

Tang Kết và hai tên Lạt Ma từ từ tiến đến trước sơn động, còn cách chừng ba trượng thì dừng lại.

Bỗng nghe Tang Kết hô:

- Bọn chúng đã đi vào tuyệt lộ, không còn đường nào trốn thoát nữa. Anh em chuẩn bị phóng hoả đi.

Hai tên Lạt Ma liền lượm lấy mấy túp rơm đưa cho Tang Kết.

Vi Tiểu Bảo la lên:

- Hay lắm! Ta thử coi ngươi có đốt chết được chúng ta không? Ta e rằng chúng ta chưa chết thì pho Tứ thập nhị chương kinh này đã ra tro trước.

Tang Kết cầm túp rơm đang cháy giơ lên toan liệng vào động, chợt nghe Vi Tiểu Bảo la lối như vậy bụng bảo đạ:

- Gã nói thế là phải. Mình đốt chết ba người chẳng có gì là khó khăn, nhưng bộ kinh sách kia bị huỷ diệt thì làm sao?

Hắn liền liệng túp rơm cháy đi, lớn tiếng hô:

- Mau giao bộ kinh sách ra đi, phật gia vẫn lấy từ bi làm gốc, mở đường sinh lộ cho các ngươi.

Vi Tiểu Bảo cười lớn:

- Ngươi dập đầu binh binh lạy sư phụ ta mười tám lạy. Lão nhân gia hoài bão tấm lòng từ bi hỉ xả sẽ mở đường sinh lộ cho các ngươi.

Tang Kết cả giận lại lượm nắm rơm cháy quăng vào trước cửa động. Một làn khói đen dày đặc lùa vào trong động làm cho Vi Tiểu Bảo và A Kha chảy nước mắt, nổi cơn họ sù sụ. Bạch Y ni hô hấp yếu ớt nên không bị nghẹt thở.

Hai tên Lạt Ma kia thấy biện pháp này đem lại hiệu quả, liền tới tấp liệng thêm rơm vào làm cho làn khói càng thêm dày đặc.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư thái! Bộ kinh sách kia đã chẳng dùng được việc gì nữa thì đưa cho chúng quách để làm kế hoãn... hoãn tướng.

A Kha thấy gã nói trật chữ thì sửa lại:

- Làm kế hoãn binh.

Vi Tiểu Bảo cãi:

- Bọn chúng có quân đâu mà bảo là hoãn binh?

Λ Kha lại nổi cơn họ sù sụ, không tranh biện được nữa.

Bạch Y ni đáp:

- Cho chúng cũng được.

Bà đưa kinh sách cho gã.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- Trong nay có một bộ kinh sách, ta liệng vào đồng lửa cho cháy phứt đi, để xem các ngươi còn đòi cái gi?

Tang Kết nghe nói kinh sách quăng ra thì mừng thầm trong bụng. Hắn sợ gã vứt sách vào đồng lửa cháy mất, vội lượm hòn đá lớn liệng vào đồng lửa.

Kình lực của Tang Kết rất mạnh và gieo đá rất chuẩn đích. Đống lửa lập tức bị tảng đá lớn đè lên tắt ngấm.

Vi Tiểu Bảo thấy Tang Kết liệng hòn đá tới với kình lực rất mạnh, không khỏi táng đởm kinh hồn nghĩ thầm:

- Nếu hắn ta liệng tảng đá lớn vào sơn động thì ba người bọn ta phải chết hết. Ta không thể để hắn nảy ra ý đó được.

Gã lớn tiếng hô:

- Sư phụ ơi! Đệ tử khuân những tẳng đá lớn này ném chết ba tên Lạt Ma khả ố kia, nên chẳng?

Sau một lúc làm như gã đã nghe rõ câu trả lời của Bạch Y ni, liền nói:

- Lão nhân gia bảo đệ tử không được giết chết họ ư? Hỗi ơi! Lão nhân gia là người tu hành, lòng từ bi thật là hiếm có. Bạch sư phụ! Lão nhân gia trách mắng đệ tử giết người nhiều quá. Vậy đệ tử xin nghe lời giáo huấn, không dám động thủ một cách bừa bãi nữa.

Tang Kết không hiểu gã hư trương thanh thế, bụng bảo đạ:

- Bọn tăng ni ở Trung thổ chủ thuyết từ bi một cách giả đối, họ chuyên giảng giải những điều giới tửu, giới sát gì gì, toàn là luận điệu cổ hủ.

Hắn lớn tiếng giục:

- Ngươi liệng kinh sách ra đây mau đi!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Gia sư bảo các vi đã thích đọc kinh sách thì đúng là đệ tử của nhà Phật nên truyền cho tại hạ không được sát hại các vị.

Cã vừa nói vừa lấy đạo truỷ thủ cắt bàn tay của Hồ Ba Âm thành mấy miếng bỏ vào trong kinh sách, rồi móc trong bọc ra chiếc bình đựng Hoá thi phần đổ một chút lên miếng bàn tay.

Vi Tiểu Bảo quay mình lại không để Bạch Y ni và A Kha nhìn thấy cử động của mình. Gã nói tiếp:

- Gia sư bảo pho Tứ thập nhị chương kinh này lấy được ở trong hoàng cung ở Bắc Kinh, trân quý vô cùng...

Gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói trong kinh sách ẩn dấu những điều bí mật rất trọng đại. Sau khi nghiên cứu đến nơi đến chốn, người ta có thể khuyếch trương phật giáo ngày thêm hưng thịnh. Nó còn màu nhiệm ở chỗ khiến cho mọi người khắp thiên hạ đều tin tưởng vào Bồ Tát. Đàn ông sẽ làm hoà thượng hết, đàn bà cũng đều thành ni cô. Những trẻ nít trai làm tiểu hoà thượng hết, gái thì làm tiểu ni cô.

Trong khi gã giải thích, những mảnh bàn tay dần dần hoá thành nước làm ướt cả kinh sách.

Tang Kết nghe nói pho kinh này lấy được từ hoàng cung, bên trong ẩn chứa những điều rất trọng đại thì vui sướng không bút nào tả xiết. Hắn biết luận điệu chấn hưng Phật pháp không phải là sự thực, mà chỉ sợ Vi Tiểu Bảo nói nhăng nói càn để kéo dài thời gian, chứ không chịu liệng kinh ra, hắn liền đáp:

- Nếu trong kinh có những điều làm cho Phật pháp hưng thịnh, khuyếch trương bản giáo thì còn gì hay bằng?

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Gia sư đã suy nghĩ mấy ngày mà không tìm ra được những điều huyền diệu. Bây giờ lão nhân gia bảo giao kinh sách này cho đại Lạt Ma nghiên cứu. Nếu tìm ra được những điều bí ẩn thì đại Lạt Ma đem phổ biến khắp các chùa chiền trong thiên hạ, chứ đừng nghĩ chuyện riêng tư chỉ chấn hưng một Lạt Ma giáo của các vị. Đại Lạt Ma có ưng thuận không?

Tang Kết cười đáp:

- Dĩ nhiên là ta ưng chịu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Trường hợp mà đại Lạt Ma nghiên cứu không hiểu thì đem lên chùa Thiếu Lâm cho mấy vị hoà thượng nghiên cứu. Nếu các vị hoà thượng của chùa Thiếu Lâm cũng nghĩ không ra thì đem lên giao cho chùa Thanh Lương ở trên Ngũ Đài sơn. Các nhà sư chùa Thanh Lương cũng nghiên cứu không nổi thì sẽ đưa đến chùa Báo Ân ở Dương Châu. Cứ cách đó mà truyền giao đi mãi kỳ cho đến khi hiểu rõ điều bí mật trong kinh sách mới thôi.

Tang Kết đáp:

- Hay lắm! Bần tăng nhất định làm cho đến nơi đến chốn.

Hắn cười thẩm trong bụng:

- Mụ ni cô này yên trí trong kinh sách chỉ chứa những điều bí ẩn về Phật pháp. May mà mụ chưa hiểu rõ chân tướng, không thì chẳng khi nào mụ chịu đưa kinh sách một cách khinh suất.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Gia sư còn bảo: Sau khi đại Lạt Ma nghiên cứu, nếu muốn niệm kinh thêm thì lại tìm đến lão nhân gia. ở đây còn nhiều kinh sách rất quý như Pháp Hoa kinh, Kim Cương kinh, Bát nhã Ba la mật tâm kinh, Lục độ Vô cực kinh, Khổng tước minh vương kinh, Văn Thù hối quá kinh, Phổ Hiền đà la kinh...

Gã kể một tràng dài hai mươi mấy tên kinh sách. Những tên kinh này gã đã được nghe người ta nhắc tới nhiều lần khi còn ở chùa Thiếu Lâm và chùa Thanh Lương.

Tang Kết nóng ruột không nhẫn nại được, đứng dậy đáp:

- Phải rồi! Bần tăng niệm hết pho sách này sẽ tìm tới lệnh sư để mượn pho khác.

Vi Tiểu Bảo thấy huyết nhực những mảnh bàn tay đã tiêu hoá hết. Nước vàng thấm ướt cả kinh sách ra bên ngoài. Cã liền trụt bít tất xỏ vào bàn tay, cầm lấy cuốn kinh sách liệng ra, miệng hô:

- Tứ thập nhị chương kinh đây này!

Tang Kết cả mừng vọt về phía trước, vươn tay toan chộp lấy. Chọt hắn nghĩ thầm:

- Pho kinh này trân quý vô giá, khi nào họ chịu đưa cho ta một cách khinh suất? Phải chăng còn có điều chi giả dối? E rằng thẳng lỏi kia thừa cơ lúc ta cúi xuống lượm sách, gã sẽ phóng ám khí tới.

Tang Kết còn đang ngần ngừ, hai tên Lạt Ma kia đã lượm pho sách lên hỏi:

- Sư huynh! Có phải pho kinh này không?

Tang Kết đáp:

- Ngươi đem qua bên kia coi kỹ lại, đừng để mắc bẫy gã, lấy phải bộ kinh giả.

Hai tên Lạt Ma đồng thanh:

- Phải rồi! Sư huynh nghĩ vậy thật là chu đáo, không để chúng bịt mắt mình.

Ba người lùi ra xa mấy trượng mới mở bọc sách ra coi.

Tang Kết nói:

- Kinh sách ướt cả rồi, phải lật rất thong thả và nhẹ nhàng, đừng để rách giấy, xem chừng bộ kinh sách này là đồ thật, quả đúng như lời người ta nói.

Vietkiem.com